

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Romanem Horáčkem, Ph.D. v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ 25788001, Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, zastoupeného: JUDr. Pavlem Šafářem, advokátem, se sídlem Široká 36/5, Praha 1, proti žalovanému: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ 64949681, Tomíčková 2144/1, 14900 Praha 4 zastoupenému: Dr. Pavlem Randlem, advokátem, se sídlem Jáchymova 2, Praha 1, o zaplacení **614.909.677,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I. Žaloba na uhrazení žalovaným částky ve výši 614.909.677,- Kč s příslušenstvím se zamítá.**

- II. Žalobce je povinen uhradit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 1.113.608,- Kč k rukám zástupce žalovaného, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 31.5.2004 domáhal úhrady částky ve výši 614.909.677,- Kč s příslušenstvím. Uvedl, že žalobce je obchodní společností provozující na českém trhu mobilní telekomunikační síť pod názvem původně Oskar a je držitelem pověření ke zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě a licence nutné k provozu

této mobilní síti. Žalovaný je soutěžitelem, s ohledem na skutečnost, že je držitelem podobné licence a provozovatelem obdobné sítě.

Vedle žalobce a žalovaného působí na trhu třetí mobilní operátor, a to společnost Eurotel Praha s.r.o., nyní Telefónica O2 Czech Republic a.s (dále jen „Eurotel“).

Žalobce uvedl, že všichni tito poskytovatelé mobilních radiotelefonních služeb jsou povinni zajistit vzájemné propojení svých sítí a zabezpečit tak, aby jejich zákazníci se dovolali ostatním zákazníkům jiných poskytovatelů, a to formou tranzitu, případně přímo. Za toto propojení si mezi sebou vzájemně platí poplatky za propojení. Povinnost uzavřít smlouvu o propojení přitom vyplývá z licence k poskytování mobilních radiotelefonních služeb. Žalobce a žalovaný mezi sebou uzavřeli smlouvu o propojení 7.1.2001. Již od momentu vstupu žalobce na trh mobilních telekomunikací byly sítě vzájemně propojeny s tím, že ke zprovoznění přímého propojení došlo dne 17. dubna 2000.

Po vstupu žalobce na trh žalovaný nastavil ceny za minuty volání ze sítě provozované žalovaným pod názvem Paegas de sítě provozované žalobcem tak, že byly podstatně vyšší než ceny za minutu volání ze sítě provozované žalovaným do sítě třetí společnosti, společnosti Eurotel. Tento rozdíl se pohyboval mezi 11-25 %. Zákazníci žalovaného tak byli donuceni platit podstatně více za volání do sítě provozované žalobcem než za volání do sítě třetí společnosti, společnosti Eurotel. K tomuto odlišnému nastavení cenové hladiny neexistoval podle žalobce žádný důvod.

Na základě podnětu žalobce se uvedenou věcí zabýval i Úřad na ochranu hospodářské soutěže, který dne 20.7.2001 vydal rozhodnutí č.j. S19/01-1290/01-VOI v něm deklaroval, že žalovaný zneužil dominantního postavení a uložil mu pokutu ve výši 15 mil. Kč. Na základě podaného rozkladu žalovaným předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutí v původní části změnil, a to v důsledku změny definice dominantního postavení soutěžitele na trhu novelou zákona, zrušil výrokovou část rozhodnutí 1. instance a v ostatním rozhodnutí potvrdil.

Podle názoru žalobce chováním žalovaného docházelo k nedůvodné diskriminaci a znevýhodňování zákazníků, kteří chtěli využívat síť žalobce a tím docházelo ke škodě na straně žalobce spočívající v tom, že žalobce nezískal takový počet nových zákazníků, který by byl schopen získat za podmínek rovné hospodářské soutěže a došlo i ke snížení, případně nenaplnění objemu odchozích hovorů ze sítě provozované žalovaným do sítě provozované žalobcem a naopak. Toto diskriminační opatření žalovaného bylo odstraněno až ke konci 1. čtvrtletí 2001, kdy žalovaný svou cenovou politiku změnil. Dále uvedl, že diskriminační cenová politika žalovaného odrazovala zákazníky žalovaného od volání do sítě žalobce, což vedlo k podstatně vyšším platbám za propojení stran žalobce žalovanému, než by odpovídalo reálné situaci při obvyklé cenové politice. Výše škody vznikla také v důsledku nevyváženého poměru množství příchozích a odchozích minut volání způsobeného diskriminační cenovou politikou žalovaného a je stanovena jako rozdíl mezi výší poplatku za propojení, které žalobce žalovanému skutečně uhradil a nižší částkou, kterou by žalobce byl žalovanému povinen uhradit na základě poměru příchozích a odchozích hovorů, v případě neexistence této diskriminace.

Žalobce uvedl, že uplatňuje těž ušlý zisk za období let 2000-2003 a dále za období 2004-2005. Pokud se týká let 2000-2003, jedná se o ušlý zisk způsobený skutečností, že žalobce nezískal takový počet zákazníků, který by získal za neexistence diskriminační cenové

politiky ve výši 378.455.309,20 Kč. Pokud se týká let 2004-2005, v daném případě žalobce uplatňuje též ušlý zisk za roky 2004-2005 týkající se zákazníků, které by si udržel, pokud by žalovaný cenově nediskriminoval jeho síť. V daném případě tato výše byla žalobcem vyčíslena na částku 36.464.367,85 Kč.

Podle názoru žalobce se tedy žalovaný dopustil jednání v rozporu s § 41 zák. č. 513/91 Sb., a zneužil své účasti v hospodářské soutěži ve smyslu § 42 obch. zák.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil a uvedl, že nárok žalobou uplatněný neuznává, a to zcela. Uvedl, že žalovaný se nedopustil zneužití dominantního postavení, nedopustil se ani nekalosoutěžního jednání ve smyslu § 44 odst. 1 obch. zák.

Uvedl, že účtování rozdílných cen za volání do sítě žalobce v období 2000-2001 nemohlo vést ke vzniku škody ve formě ušlého zisku a že nemůže být dána ani příčinná souvislost mezi účtováním rozdílných cen za volání do sítě žalobce a do sítě společnosti Eurotel. Poukazuje především na skutečnost, že rozdíl mezi cenami za volání do sítě žalobce a do sítě společnosti Eurotel v období od 8.1.2000 do 30.6.2001 byl zcela zanedbatelný. Ve všech tarifních programech tento rozdíl činil pouze 1 Kč. Stejný rozdíl byl v cenách za volání do sítě žalobce a do sítě společnosti Eurotel i u předplacené služby Twist. Účinek tohoto rozdílu mezi jednotlivými cenami byl zanedbatelný a to s ohledem na skutečnost, že zákazník měl v rámci tarifního programu vždy k dispozici určitý počet minut zdarma, které mohl využít na volání do všech sítí. Zákazník žalovaného tedy platil za volání do sítě žalobce vyšší cenu, ale pouze v případě, kdy šlo o hovory nad rámec minut zdarma.

Dále uvedl, že rozdíl mezi jednotkovými cenami za volání do sítě žalobce a společnosti Eurotel byl odůvodněn zcela objektivními rozdíly v nákladech spojených s voláním ze sítě žalovaného do sítě žalobce a voláním do sítě společnosti Eurotel.

Tyto vyšší náklady byly tvořeny především náklady na propojení sítí. Tyto vyšší náklady byly způsobeny tím, že v období od 1/2000 do 4/2000 neexistovalo přímé propojení mezi sítí žalobce a žalovaného a hovory byly vedeny prostřednictvím tzv. tranzitu přes síť společnosti Český Telecom, a.s., které žalovaný musel platit tzv. poplatek za tranzit.

Dále vznikly další zvýšené náklady žalovanému a to spojené s navýšením kapacity nepřímého propojení tak, aby mohly být hovory žalobce přenášeny. Uvedl, že cena za propojení do sítě žalobce byla od 8.1.2000 do 1.4.2001 o 0,45 Kč vyšší, než cena za propojení do sítě společnosti Eurotel, v dubnu 2001 byla tato cena dokonce vyšší o 0,95 Kč. Od 1.1.2001 platil žalovaný stejnou cenu za propojení žalobci i společnosti Eurotel. Od 4/2000 do 12/2001 existovaly pouze 2 propojovací body mezi sítěmi žalobce a žalovaného, a to oba v Praze. Od 12/2001 mezi sítěmi žalobce a žalovaného existovaly již 3 propojovací body, když pokud se týká propojení mezi sítěmi žalovaného a společností Eurotel existovalo mezi nimi ve stejné době 8 propojovacích bodů. Náklady na vedení těchto hovorů mezi sítěmi žalobce a žalovaného byly tedy vyšší, než náklady na vedení hovorů mezi sítěmi žalovaného a společností Eurotel.

Podle žalovaného argumentace žalobce spočívající v údajném zmenšeném přírůstku zákazníků je zcela absurdní, uvedl, že cenový rozdíl aplikovaný žalovaným nemohl být sám osobě příčinou údajného zmenšeného přírůstku zákazníků žalobce. Poměr, který zvolil žalobce mezi škodou mu podle jeho tvrzení způsobenou, týkající se žalovaného a společnosti Eurotel, je nereálný s ohledem na skutečnost, že u společnosti Eurotel byl rozdíl mezi hovory

do sítě žalovaného a do sítě žalobce více než šestinásobný, tudíž by měl být i jiný poměr žalovaného na této tvrzené škodě. Pokud se týká tvrzeného údajného nižšího objemu provozu ze sítě žalovaného do sítě žalobce, žalovaný upozorňuje na to, že v dubnu 2001 a v červenci 2001, což jsou měsíce, které následovaly po úpravě tarifu žalovaného, nedošlo k žádným mimořádným výkyvům v podílu odchozího a příchozího hovoru mezi sítí žalobce a sítí žalovaného, které by potvrzovaly tvrzení žalobce, že tvrzená diskriminační cenová politika žalovaného měla vliv na provoz mezi oběma sítěmi.

Uvedl, že žalovaný vůbec neprokazuje výši vzniklé tvrzené škody. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z předložených listinných důkazů soud zjistil následující skutečnosti:

Z výpisu z obchodního rejstříku soud zjistil údaje o žalobci a žalovaném.

Z listiny označené jako 6 důvodných důvodů, proč si vybrat některý z nových tarifů Paegas soud zjistil, že rozdíl volání do sítě Paegas a volání do ostatních sítí je ve výši 2 Kč za 1 minutu. Z televizní reklamy z podzimu roku 2001 pod názvem: Paegas má nové tarify, soud zjistil, že žalovaný tyto své nové tarify aktivně nabízel. Ze srovnání tarifů Tarif 20, 60 a 120 soud zjistil, že při tomto měsíčním paušálu má buď 20, 60 nebo 120 minut zdarma s tím, že je rozdíl mezi voláním do pevné sítě, sítě Eurotel a sítě Oskar, tzn. v cenách těchto volání s tím, že volání na pevnou síť je nejdražší. Z listiny označené jako Tarifní zvýhodnění s HIT soud zjistil, že podmínkou k získání zvýhodnění HIT je smlouva na 2 roky. Z cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze 27. listopadu soud zjistil, že tímto cenovým rozhodnutím byly stanoveny propojovací poplatky týkající se propojení veřejných telekomunikačních sítí. Z dalšího cenového rozhodnutí z 18. března 2007 soud zjistil maximální cenu za propojení ve výši 3,19 Kč za minutu bez DPH.

Dále soud zjistil, že z rozhodnutí 2001 vyplývá, že cena za propojení je stanovena skutečnými provozními náklady, z cenového rozhodnutí z roku 2004 již vyplývá, že pro výpočet za propojení se použije metoda plně alokovaných historických nákladů (FAC).

Z výtahu z ekonomických publikací pana Kahna z Collnerovy univerzity, pana Vattera, pana Braeutigama, pana Coase, pana Deardena, pana Baumola, pana Wenderse, pana Baumoa, pana Spencera, pana Thomase, pana Garfielda, pana Huntingtona, pana Parsonse soud zjistil, že v těchto ekonomických člancích je diskuze týkající se toho, zda plně distribuované náklady mají nebo nemají skutečný ekonomický obsah, protože se při nich předpokládá, že všechny náklady mohou být přiřazeny k určitým druhům nebo objemům výroby nebo služeb, a mohou být tedy racionálně použity při tvorbě cenových rozhodnutí. Podle názoru některých z těchto odborníků, metoda plně distribuovaných nákladů tudíž neodráží platné principy stanovování cen.

Z tabulky označené jako Provoz sítí žalovaného z 2.10.2007 od žalobce soud zjistil poměry volání – počtů minut odchozího a příchozího volání z jednotlivých sítí za roky 2000, 2001 a 2002. Z listiny označené jako Model výpočtu hodnoty jednoho zákazníka byl zjištěn způsob, jakým žalobce vypočítával budoucí celkovou ztrátu – ušlý zisk. Z listiny označené jako Provoz volání mezi žalobcem a žalovaným a objem provedených plateb za rok 2000-2002 byly zjištěny ceny za jednotlivé minutové sazby a celkové objemy za roky 2000-2002.

Z dalších listin byly zjištěny informace o zákaznicích, chování zákazníků žalobce a to týkající se mezinárodního volání, mezinárodního roamingu, o zlatých číslech se slevou, využití služby žalobce, dobíjení kreditu případně placení účtu prostřednictvím bankomatu, využití služby žalobce mobilní email.

Z listiny označené jako Přírůstky účastníků sítě žalobce byla zjištěna výše přírůstku v jednotlivých měsících za roky 2000-2002 u jednotlivých telekomunikačních operátorů. Další listiny označené jako Provoz volání mezi sítí žalobce a žalovaného – objem plateb za roky 2003-2006 soud zjistil vývoj tohoto volání oproti rokům 2000-2002. Z listiny označené jako Rozdělení celkové škody mezi žalobcem a žalovaným soud zjistil způsob výpočtu ušlého zisku a rozdělení mezi žalovaného a společnost Eurotel, obdobný výpočet obsahovala listina Podíl škody způsobené žalovaným na celkových výnosech žalovaného a stanovení cenové citlivosti – poměru příchozích a odchozích volání. V modelu provozu v rámci propojení sítí v nediskriminačních cenách soud zjistil, jaká byla představa žalobce o vývoji jeho tržeb a počtu zákazníků v případě tvrzené nediskriminace.

Ze svazku Přehledu tarifních plánů společnosti žalovaného soud zjistil, že v období roku 2000 žalovaný účtoval za volání do sítě Oskar částku o 1 Kč vyšší než za volání do sítě společnosti Eurotel, a to v případě tarifních programů Paegas 20 – Paegas 300.

Z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.7.2001 č.j. S 18/01-1300/01-VOI bylo soudem zjištěno, že podle tohoto rozhodnutí společnost Eurotel Praha zneužila svého dominantního postavení na trhu, jelikož účtovala zákazníkům společnosti Český mobil a.s. částku vyšší než do sítě provozované společností Radiomobil a.s. Z rozhodnutí o rozkladu proti shora uvedenému rozhodnutí v 1. stupni bylo zjištěno, že předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže změnil citované rozhodnutí tak, že v bodu 1. ho změnil, v bodu 2. ho zrušil a v bodu 3. ho potvrdil. Z rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z 9.5.2002 bylo zjištěno, že žalovaný zneužil svého dominantního postavení na trhu mobilních radiotelefonních služeb, a to z důvodu, že od roku 2000 do roku 2001 v tarifech Paegas účtoval částku vyšší než při volání do sítě společnosti Eurotel, a tím došlo k porušení pravidel hospodářské soutěže.

Z důkazů předložených žalovaným označené jako „obchodní tajemství“ žalobce soud zjistil, že ceny za hlasové, faxové a datové spojení platné od 4/2000 do 12/2000 činí 7,45 Kč a ceny za SMS za stejné období činí 1,50 Kč. Z listiny označené jako Hrubé přírůstky účastníků mobilních sítí soud zjistil přírůstky do sítě Eurotel, T-mobil a žalobce za období 2. kvartálu 2000 – 1. kvartálu 2001. Dále byl zjištěn provoz volání mezi sítí žalobce a žalovaného, objem provedených plateb, a to z listiny tohoto se týkající za období 2000-2002. Výše placených propojovacích poplatků žalobcem žalovanému a žalovaným žalobci za období roku 2001 soud vzal za zjištěné ze svazku faktur označené číslem 34. Počty spojení a počty minut za prosinec 2002 byly zjištěny z listiny označené jako Listiny příchozí provoz z Radiomobily do Českého mobilu.

Z doporučení Komise evropských společenství o relevantních trzích produktů a služeb v odvětví elektronických komunikací, tedy v případě v úvahu pro regulaci soud zjistil, že i evropská komise se zabývala otázkou odpovídajícího relevantního trhu ve vztahu k ukončení hovorů v mobilních sítích a otázkou, jak by měl být vymezen odpovídající relevantní trh s cílem omezit terminační, tzn. propojovací poplatky.

Z části publikace společnosti Offcom (britského telekomunikačního regulátora) soud zjistil, jak tento regulátor nahlíží na definici trhu týkající se hlasových hovorů a na úroveň konkurence na trhu ukončení objemných hlasových hovorů.

Ze znaleckého posudku pana doc. Ing. Miloše Šlitera, CsC., soudního znalce ze dne 27.10.2010 zpracovaný pod pořadovým číslem 1/2009 soud zjistil, že zvýšené náklady na propojení mezi společnostmi žalobce a žalovaného existovaly a byly vyvolány pronájmu tranzity přes síť Český telecom, a.s. a jednak náklady vyvolanými nezbytností posílit předmětné telekomunikační technologie, s tím, že první přímé propojení bylo zřízeno mezi žalobcem a žalovaným 17.4.2000, druhé 7.11.2000 a třetí 5.12.2000.

Z dalších předložených důkazů žalobcem i žalovaným soud zjistil následující skutečnosti:

Z listiny označené jako Hodnocení odborného vyjádření rozdílu v nákladech ze dne 19. července 2002 soud zjistil, že podle názoru žalobce toto stanovisko vychází z chybných základů a nepoužívá metodu přímého výpočtu nákladů s tím, že podle žalobce je metoda plně alokovaných nákladů nesprávná. Soud konstatuje, že uvedená listina není podepsána ani datována.

Ze znaleckého posudku č. ZnP23/2004 zpracovaného společností TESTCOM bylo zjištěno, že tento znalec se domnívá, že došlo k cenové diskriminaci v období největšího růstu trhu mobilních služeb. Škodu, a to jak skutečnou, tak i budoucí, ocenil na výši 614.909.677,- Kč s tím, že znalec vycházel z výše tzv. průměrného budoucího výnosu připadající na jednoho uživatele (ARPU).

Z listiny označené jako Dokumentace výpočtu finančních škod (bez uvedení data a zpracovatele) v letech 2000-2001 soud zjistil způsob, jakým žalobce vypočítává tvrzenou výši škody.

Z listiny a jejího překladu zpracované prof. Parsonsem 22. února 2008 označené jako Posudek důsledku asymetrické cenové politiky uplatňované společností žalovaného v letech 2000-2001 soud zjistil, že zpracovatel se domnívá, že touto politikou byla způsobena škoda s tím, že podíl celkové škody na celkových výnosech žalovaného činí 0,45 % a na dodatečných výnosech 22 %.

Stav zákazníků a hospodářské výnosy žalobce soud zjistil ze zprávy auditora týkající se účetní závěrky za rok 2000 společnosti ERNST & YOUNG a z výroční zprávy žalobce za rok 2000.

Finanční stav – hospodářské výsledky společnosti žalobce za ostatní roky, tzn. za roky 2003 soud zjistil z finanční části účetní závěrky k 31. prosinci 2003, z výroku auditu a účetní závěrky z roku 2004, finanční situaci žalovaného a počet zákazníků soud zjistil z finančních výsledků společnosti Radiomobil za rok 2000, z výroční zprávy společnosti žalovaného za rok 2001, z finanční zprávy stejné společnosti za rok 2002 a z auditu určeného akcionářům za rok 2003 a 2004.

Počet zákazníků za roky 1. kvartál 2001 – 1. kvartál 2002 a členění na zákazníky vázané smlouvou a předplacené zákazníky soud zjistil z listiny označené jako Klíčová operační data, určená akcionáři. - společností Deutsche Telekom.

Z listiny označené jako Počet zákazníků Radiomobily vzrostl meziročně takřka o 150 % z 21.7.2000 soud zjistil, že žalovaný za 1. pololetí roku 2000 zaregistroval stejný počet nových uživatelů jako za celý loňský rok.

Počet zákazníků a vývoj v počtu zákazníků soud zjistil z tiskových zpráv společnosti Vodafone za roky 2000-2005.

Změnu cenové politiky od 1. září 2001 žalovaného soud zjistil z tiskových zpráv označených jako Paegas HIT ušetří z každého hovoru 20 %, dále „Od 1. září bude volání ze sítě Paegas ještě výhodnější“ a připojeného ceníku.

Archivní standardní tarify z roku 2006 soud zjistil z ceníku standardních tarifů T-Mobil.

Analýzu trhu, a to relevantního trhu veřejných mobilních telefonních sítí vypracovaného Českým telekomunikačním úřadem z února 2006, soud zjistil vývoj podílu poskytovatelů služeb na celkovém počtu originovaných minut na trhu od roku 2001-2005 s tím, že podle názoru operátora mobilní operátoři podle názoru ČTU mobilní operátoři požadovali při uzavírání smluv o propojení vysoké ceny a proto tento úřad přistoupil k regulaci těchto cen.

Ze zápisu z jednání mezi společností žalobce a žalovaného z 13. dubna 2000 soud zjistil, že žalovaný vysvětloval důvody stejné ceny jako nediskriminační s tím, že další jednání se týkalo připojovacích podmínek.

Z posudku Vysoké školy ekonomické v Praze zpracované Ing. Milanem Postlerem, Ph.D. z roku 2006 soud zjistil, že tento odborník považuje cenový rozdíl ve výši 1 Kč za významný s ohledem na cenovou hladinu těchto služeb za sledované období 2000-2001. Uvedl, že je správná metodika použitá společností žalobce, resp. soudobé poznatky teorie, pokud se týká ceny získávání dat a chování spotřebitele, ji potvrzují.

Ze smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené mezi žalobcem a žalovaným 20. prosince 2000 soud zjistil, že tito účastníci uzavřeli smlouvu, na základě které si poskytli své jednotlivé telekomunikační sítě GSM – umožnili propojení těchto sítí a poskytují si vzájemně telekomunikační služby specifikované ve smlouvě. Z přílohy A1 smlouvy vyplývá, že existovaly 2 připojovací body, a to bod v Praze a bod v Brně.

Ze znaleckého posudku č. 2161/2006 zpracovaného prof. Ing. Vladimírem Smejkaem, CsC., v lednu roku 2007 soud zjistil, že znalec se domnívá, že v období od 8.1.2000 do 30.6.2001 vedl nízký počet připojovacích bodů mezi sítěmi žalobce a žalovaného k vyšším nákladům za volání ze sítě žalovaného do sítě žalobce. Podle názoru znalce tyto zvýšené náklady byly tvořeny náklady na kapacitu pronajatých linek, tzn. tranzitní poplatky a náklady na přenos hovorů sítě žalovaného v celkové výši za období od leden – duben 2000 0,957 Kč, za období od duben 2000 do listopad 2000 0,981 Kč a za období od prosinec 2000 do červen 2001 ve výši 0,732 Kč, 1,232 Kč a 0,282 Kč.

Z odborného vyjádření společnosti Deloitte & Touche z 19.7.2002 soud zjistil, že tento odborník je toho názoru, že náklady zvýšené byly objektivně způsobeny a že činí za období od leden 2000 do duben 2009 0,98 Kč/min. za období od duben 2000 do listopad 2000 1,06 Kč/min. a za období od 12/2000 do 6/2001 0,63 Kč/min. a to v průměrné hodnotě za období.

Ze znaleckého posudku č. 2000026-15/2006 zpracovaného znaleckým ústavem Česká znalecká a.s. Hradec Králové soud zjistil, že tento znalec se ztotožnil se stanoviskem společnosti Deloitte & Touche a uvedl, že metoda plně alokovaných historických nákladů (FAHC) použitá žalovaným je oprávněná a obvyklá.

Z korespondence mezi žalobcem a žalovaným týkající se návrhu na ceny propojení z období 8/2000 soud zjistil, že účastníci mezi sebou jednali a dohoda následně vyústila v uzavření smlouvy o připojení.

Ze stanoviska Českého telekomunikačního hovorů (ČTÚ) z 15. srpna 2005 soud zjistil, že podle tohoto stanoviska za období od 1/2000 do 6/2001 nebyly ceny za propojení regulované s tím, že ceny za propojení si operátoři stanovili smluvně. Od 11/2001 do současnosti je cena za propojení regulována. Podle názoru ČTÚ za sporné období měla cena pro koncové uživatele zahrnovat náklady spojené s tímto voláním, tzn. i náklady spojené s tímto voláním, tzn. mimo jiné i náklady spojené s originací volání sítě T-Mobil a náklady spojené s terminací v jiné síti.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2A13/2002-OL-424 soud zjistil, že rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z 9.5.2002 č.j. R16/2001 a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z 20.7.2001 č.j. S19/01-1290/01-VOI se zrušuje, věc se vrací k dalšímu řízení.

Následně rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z 25. května 2005 č.j. S19/01-3690/05-OOHS správní řízení vedené se žalovaným bylo zastaveno s odůvodněním, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že dle jeho názoru úřad uznal za oprávněné pro období tranzitu hovorů přes síť společnosti Český Telecom a.s. zvýšení nákladů na směrování hovorů přes tuto společnost a zvýšení nákladů na směrování do jednoho uzlu, a dále pro období přímého propojení sítě pouze zvýšení nákladů za směrování do jednoho uzlu. Nejvyšší správní soud konstatoval, musí mít konkrétní důkazy, zda se důsledky tohoto jednání pro soutěžitele projeví či mohly projevit negativním dopadem na trh a zda neoprávněné zvýšení ceny od cca 0,50 Kč mělo sílu žalobce zastavit nebo významně zbrzdit při vstupu na trh, což s ohledem na tuto malou částku Nejvyšší správní soud považuje za nutné.

Z listiny označené jako Odborné vyjádření k rozdílu v nákladech ze 7/2002 týkající se nákladů za období 1/2000 – 6/2001 soud zjistil způsob, jakým žalovaný vypočítal a zjišťoval své tvrzené zvýšené náklady týkající se propojení.

Ze stanoviska CERGE-AEI z ledna 2007 soud zjistil, že zpracovatelé tohoto stanoviska pan doc. Jurajda, doc. Lízal a doc. Zenplinerová dospěli k názoru, že vyčísleny změny podílu žalobce na čistých přírůstcích zákazníků zapříčiněné cenami hovorného žalovaného na 40 % je nevěrohodné a že vliv cenového rozdílu je v principu velmi obtížný a bude nutné vycházet z více či méně realistických předpokladů.

Z výsledku svědka pana B. od žalovaného soud zjistil, že svědek se domnívá, že uvedený cenový rozdíl byl v nákladech způsoben tím, že jednotlivé sítě, tzn. síť žalobce a žalovaného, nebyly propojeny stejným způsobem jako síť žalovaného s dalším operátorem, tzn. se společností Telefónica O2. Propojení mezi sítěmi T-Mobilu a Vodafonu nebylo zpočátku vůbec a následně byly pouze na úrovni Prahy a Brna, a proto vznikaly další vícenákladů v síti T-Mobil za cenu hovoru do konečné sítě společnosti žalobce.

V případě, že neexistovalo přímé propojení, hovor např. z Hradce Králové byl ze sítě T-Mobil směřován z Hradce Králové do Prahy kde následně došlo k jeho přepojení do ústředny společnosti Vodafone a tento hovor byl dále propojen k zákazníkovi ve společnosti Vodafone. V některých případech bylo nutné využívat tranzitní síť, která byla ve vlastnictví společnosti Český telecom.

Dále uvedl, že vyšší náklady spojené s tímto propojením souvisely též s vyšším zatížením sítě žalovaného a tudíž technickou přípravou na toto vyšší zatížení.

Podle názoru svědka toto zvýšení mohlo činit cca 1 Kč.

Z výsledku svědkyně paní Š., pracovnice Českého telekomunikačního úřadu soud zjistil, že byla v týmu, který prováděl šetření – kontrolu cen podle zákona o cenách. Jednalo se o období od roku 2001 do 28.11.2011. Svědek se domnívá, že pokud se týká metodologického postupu při výpočtu ceny, je podle názoru svědka správná metoda plných historických nákladů (FAC), která je používána též Českým telekomunikačním úřadem.

Z výsledku svědkyně K., bývalé pracovnice Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže soud zjistil, že uvedený spor vedený před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže skončil na závěr zastavení řízení, a to po vrácení rozhodnutí Správním soudem. Správní soud uložil správnímu orgánu k doplnění dokazování o skutečnosti, které však s ohledem na odstup času nebylo možné následně zjistit, proto bylo řízení zastaveno.

Pokud se týká samotného řízení před Úřadem na ochranu hospodářské soutěže, správní řízení bylo zahájeno na jaře roku 2001. Na základě provedeného šetření úřadem bylo zjištěno, že nebyla vypracována kalkulace ze strany žalovaného na uvedené zjištění ceny, ta byla sice následně předložena správnímu úřadu, ale správní úřad tuto argumentaci odmítl s tím, že tato kalkulace byla dopracována až dodatečně. Podle názoru Úřadu na ochranu hospodářské soutěže částka 0,50 Kč z korunového rozdílu byla soudem uznána, toto však z dokazování při správním řízení nebylo zjištěno. Podle názoru svědka náklady na tranzit nemohly mít valný vliv na zvýšení ceny, též nebylo ve správním řízení prokázáno, že by nižší počet propojovacích bodů vyvolal vyšší náklady.

Ze znaleckého posudku znalce Ing. Jindřicha Kodla, CsC., znalce jmenovaného soudem, č. 44/2011 soud zjistil, že znalec dospěl k závěru, že je ekonomicky a technicky odůvodněné tvrzení žalovaného, že rozdílným způsobem přepojování hovorů ze sítě žalobce směřující do sítě žalovaného a koncovým zákazníkem (propojení probíhalo mezi více body sítě žalovaného) vznikly žalovanému vyšší náklady na spojení hovorů, tudíž byly odůvodněné vyšší ceny propojovacích poplatků mezi účastníky s tím, že znalec uvedl, že tyto náklady skutečně žalovanému vznikly. K otázce týkající se vyčíslení rozdílu v nákladech tím způsobených, a to včetně vyčíslení vyšších nákladů za jednotlivá období v jednotkách minuta/hovor/cena spojení znalec uvedl, že tyto vyšší náklady činily za období od 1/2000 do 4/2000 částku 0,981 Kč, za období od 4/2000 do 11/2000 částku 1,058 Kč a za období od 12/2000 do 6/2001 ve výši 0,762 Kč, 1,262 Kč a 0,312 Kč. Pokud se týká samotných výpočtů, znalec se odkázal na výpočty provedené prof. Smejkalem ve jeho znaleckém posudku, který byl založen v soudním spise a uvedl, že s těmito výpočty se zcela ztotožňuje.

Soud konstatuje, že zástupce žalobce byl soudem poučen ve smyslu § 118a odst. 1 a odst. 3 o.s.ř. na jednání dne 26.1.2009 k otázce prokázání výše a existence škody.

Soud konstatuje, že ostatní provedené důkazy nejsou soudem blíže hodnoceny a to s ohledem na skutečnost, že nebyly rozhodné pro rozhodnutí soudu ve věci samé.

Podle § 41 obch. zák. fyzické i právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“), mají právo svobodně rozvíjet svou soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu a zdržovat se k výkonu této činnosti; jsou však povinni při tom dbát právě závazných pravidel hospodářské soutěže a nesmějí účast v soutěži zneužívat.

Podle § 42 téhož zákona zneužitím účasti hospodářské soutěže je nekalé soutěžní jednání (dále jen „nekalá soutěž“) a nedovolené omezování hospodářské soutěže.

Podle § 44 obch. zák. nekalou soutěží je jednání v hospodářské soutěži nebo hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům, nebo další zákazníkům. Nekalá soutěž se zakazuje.

Žaloba není po právu.

Na základě výše uvedeného dokazování vzal soud za prokázaný následující skutkový stav a dospěl k těmto právním závěrům.

Žalobce i žalovaný jsou soutěžitelé na relevantním trhu, týkajícím se mobilních telekomunikačních sítí, a to s ohledem na skutečnost, že oba nabízejí stejné služby mobilních komunikací.

Po vstupu žalobce na trh žalovaný nastavil, ve svém ceníku pro konečné zákazníky, vyšší ceny za volání ze své sítě do sítě žalovaného tak, že tato cena byla o cca 1 Kč vyšší, než cena za volání do sítě třetího konkurenčního operátora, společnosti Telefónica O2 (původně Eurotel). Toto své jednání žalovaný odůvodňoval tím, že v souvislosti s přizpůsobením svých sítí a platbou tzv. tranzitních poplatků společnosti Český Telecom a.s. je nucen ceny za uvedený typ volání účtovat vyšší konečným zákazníkům, než ceny za volání do druhé konkurenční sítě společnosti Eurotel.

V řízení bylo prokázáno, že tyto cenové rozdíly skutečně existovaly (ceníky společnosti žalobce, ceníky společnosti žalovaného z rozhodného období), dále bylo prokázáno, že s touto cenovou politikou žalovaný skončil v období po 30.6.2001.

Argumentace žalobce se opírala o tvrzení, že žalovaný jednal diskriminačně z pohledu dominantního účastníka relevantním trhu, a dále ze skutečnosti, že tvrzené náklady žalovaného nebyly skutečně vynaloženy žalovaným.

Žalovaného obrana spočívala ve skutečnosti, že „skutečně“ mu náklady, které následně přeúčtoval zákazníkům – konečným zákazníkům, skutečně vznikly, tyto náklady byly v části tvořeny tranzitními poplatky při použití sítě Český Telecom a.s. a následně i vyššími náklady na posílení a údržbu sítě žalovaného, v té době nazývanou sítí Paegas, spočívající v tom, že žalovaný byl nucen technicky posílit svou síť, a to především v tzv. propojovacích bodech mezi sítěmi žalobce a žalovaného.

Pokud se týká tvrzení žalobce, soud konstatuje, že žalobci se nepodařilo v průběhu řízení, a to ani přes poučení podle § 118a odst. 3 o.s.ř. soudu prokázat, že by se žalovaný choval nedovoleným způsobem a tudíž, že by mu vznikla škoda v důsledku tohoto jednání.

Pokud se týká zneužití dominantního postavení na trhu, které žalobce tvrdil především v oblasti tzv. cenové diskriminace, soud vycházel ze skutečnosti, že žalobce i žalovaný byli na základě udělené licence Českým telekomunikačním úřadem, případně Ministerstvem dopravy a spojů České republiky, povinni propojit své sítě tak, aby bylo možné jednotlivé hovory z jednotlivých sítí tranzitovat do druhé sítě.

Zároveň bylo prokázáno, že žalovaný byl v rozhodném období, tzn. v období roku 2000-2001, dominantem na trhu, a to s ohledem na to, že měl relevantní podíl na trhu (rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, opatření ČTÚ č. OÚ-1/S/2004 ze dne 26.4.2004).

Co se však žalobci nepodařilo prokázat je tvrzení, že cena, která byla žalovaným účtována ve zvýšené míře (o 1 Kč) konečným zákazníkům při volání do konkurenční sítě žalobce, byla nedůvodná a obsahovala diskriminační prvek v důsledku zneužití žalovaným postavení na trhu mobilních sítí.

V průběhu řízení bylo naopak prokázáno, že žalovanému nepochybně vznikly náklady spočívající (na počátku sporného období) v tranzitních poplatcích přes síť společnosti Český Telecom a.s. a propojovacích bodů žalobce a žalovaného a v realizaci těchto propojovacích bodů mezi sítěmi žalobce a žalovaného, spočívající též ve zvýšených nákladech na vznik těchto propojovacích bodů, na udržování těchto propojovacích bodů a na posílení celkové infrastruktury sítě žalovaného.

V řízení tedy bylo prokázáno, že žalovanému vznikly příčinné souvislosti se splněním zákonné povinnosti propojit sítě žalobce a žalovaného, další prokazatelné náklady (jak je uvedeno shora) a tyto náklady byl podle názoru soudu žalovaný oprávněn účtovat konečným zákazníkům v rámci celkové ceny za minutovou cenu za volání do sítě žalovaného.

Jak vyplývá z předložených znaleckých posudků žalobcem, a to především ze znaleckého posudku pana prof. Smejkal, žalovanému tedy tyto náklady vznikly a jejich výše činila cca 1 Kč/min. na volání do sítě žalovaného ze sítě žalobce. Tato skutečnost byla též prokázána z výpovědi znalce Ing. Jindřicha Kodla, CsC., znalce ustanoveného soudem a jeho znaleckého posudku, který uvedl, že se v plném rozsahu ztotožňuje se znaleckým posudkem prof. Smejkal. Pokud se týká závěrů znaleckého posudku prof. Smejkal ohledně výše tzv. vícenákladů v jednotlivém období, v plném rozsahu na ně odkázal.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalovanému vícenákladů vznikly a byl tudíž oprávněn tyto vícenáklady zohlednit při stanovení ceny za volání do sítě, která byla příčinou vyšších nákladů vzniklých žalovanému.

Dá se tedy konstatovat, že žalovaný žádnou zákonnou povinnost neporušil, nezneužil dominantního postavení na trhu tím, že oprávněně účtoval zvýšenou cenu za volání do sítě žalobce a tudíž se nechoval nekalosoutěžně.

Soud na závěr tedy konstatuje, že žalobcem nebyla odpovídajícím způsobem prokázána ani existence škody, ať již ve formě ušlého zisku, nebo snížení budoucího majetku žalobce. Za tento důkaz nelze považovat modelový výpočet, který žalobce soudu předložil a který byl (sic) potvrzen znaleckými posudky, které předložil žalobce k důkazu.

Nebylo tedy prokázáno, že by úprava cenové politiky žalovaného přímo či nepřímo ovlivnila počet volání či počet zákazníků žalobce.

Soud má tedy zato, že pokud žalovaný přistupoval z hlediska cen pro zákazníky rozdílně ke dvěma mobilním operátorům, jejichž postavení na trhu bylo rozdílné v tom, že žalobce na trhu teprve začínal a jeho síť se teprve vytvářela, zatímco Eurotel již na trhu působil, pak takové jednání nelze jednat ani jako jednání odporující dobrým mravům soutěže, ani jednání v rozporu s právními předpisy.

Podle názoru soudu lze tedy konstatovat, že nárok na náhradu škody, tak jak byl žalobcem uplatněn, nebyl žalobcem prokázán.

Z výše uvedených důvodů tedy soud žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že zcela úspěšnému žalovanému přisoudil náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny odměnou advokáta, dle vyhl. 484/2000 Sb ve znění platném do 31.8.2006 ve výši 272240,- Kč, 7x 75,- Kč režijní paušál dle vyhl. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31.8.2006 a 19x 300,- Kč RP dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění platném od 1.9.2006, a 20 % DPH ve výši 55693,- Kč a dále účelně vynaložené hotové výdaje podle § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. v celkové výši 779.450,- Kč (297.500,- Kč stanovisko CERGE-EI, 95.200,- Kč stanovisko zpracované společností Česká znalecká a.s., 386.750,- Kč, znalecký posudek č. 2161/2006, vypracoval prof. Ing. Smejkal), celkem tedy 1113608,- Kč a žalobci uložil, aby mu tyto náklady řízení uhradil.

O náhradě nákladů státu v souvislosti s uhrazeným znalečným znalci Ing. Kodlovi, soud rozhodne samostatným doplňujícím usnesením.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Praze dne 8. prosince 2011

JUDr. Roman Horáček, Ph.D.
samosoudce

Za správnost:
Vlastimil Mentlík